

opfyldtes paa uanet Maade en af hans stolteste og aldrig helt fornægtede Barndomsdrømme . . . en Drøm fra hin Tid, da han havde troet sig et forbyttet Barn, en bortført Kongesøn, der engang vilde finde hjem til sin Faders Herlighed.

Paa Hjemvejen fra Begravelsen kom han til at følges med Broderen Thomas, der havde forrettet Jordspaaakastelsen og derfor var i Ornat. Af alle hans Søsken havde Thomas været den, hos hvem han i sin Tid havde fundet mest Forstaaelse, tildels fordi Thomas under sin Opvækst undertiden selv havde kunnet føle sig trykket af Faderens Myndighed. I hans Studenteraar havde saaledes visse, friere Rørelser indenfor det kristne Menighedsliv opfyldt ham mere, end Faderen rigtig syntes om, og det havde ikke været uden Overvindelse, at han i sin Tid var krøben ind i den danske Folkekirkes Ornat, dette lange, ligkisteagtige Klædesfutteral, der ogsaa kun daarligt passede til hans røde Kinder og lyseblaa Barneøjne. Baade hans Evner og hans Ærgerrighed krævede en friere og videre Tumbleplads, end der levnedes i et lille Landsby-Kappelani paa Fyn.

Per havde godt mærket, at Thomas i de Par Dage, de havde været sammen, gentagne Gange havde gjort Forsøg paa at bryde Isen mellem dem. Med den lidt farisæiske Godlidenhed, hvormed han i gamle Dage undertiden vandt hans